

FROS TIJDSCHRIFT SPORTSCHIETEN

Wapenbelevissen: Sig P226

**Dossier klaar?
Opsturen maar!**

En verder ook nog:

FROS Biatlon

Hete zomer? Brandgevaar
op de schietstand

Vlaamse kleischutters

Redactie

FROS werkgroep Sportschieten

Lay-out

Frank Vleugels

Hoofdkantoor

verantwoordelijke uitgever

FROS MULTISPORT Vlaanderen vzw

Huis van de Sport
Boomgaardstraat 22 bus 35
2600 Berchem
Tel.: 03 286 07 60
Fax: 03 286 58 38

VOORWOORD

Beste Schutters,

De eerste uitgave van ons tijdschrift in 2019 is een feit.

Een nieuwe jaargang, veel goede voornemens. Via dit tijdschrift willen we jullie, onze leden, in 2019 verder informeren en leuke artikels bezorgen.

Wat dit laatste betreft geven we in dit nummer onder de rubriek 'wapenbelevissen' trouwens de aftrap met een prachtige beschrijving van de Sig Sauer P226.

Ik wil hierbij ook een oproep doen: 'Heb je iets leuk meegemaakt, richt je club een wedstrijd in of bezit je een uniek of speciaal wapen?' Laat het ons weten. Wij zorgen ervoor dat het een plaatsje krijgt in ons tijdschrift.

Net op het ogenblik dat we de laatste hand legden aan dit tijdschrift werd de omzetting van de EU-vuurwapenrichtlijn ingediend in het parlement.

Uiteraard houden we jullie hiervan op de hoogte in ons volgend tijdschrift of via een afzonderlijke mailing.

Trouwens: ontvang je de FROS-mailing of dit tijdschrift niet, laat het ons weten. (mailadres: schutters@fros.be) Misschien hebben we een foutief mailadres of we hebben je mailadres helemaal niet.

Met de lente en hopelijk goed weer in zicht denken we ook aan buitenactiviteiten, lees kleiduifschieten. FROS wil er ook voor deze schutters zijn en in die optiek werd een eerste keer samengezeten met de verantwoordelijken van deze boeiende discipline om na te gaan wat hun specifieke noden en verlangens zijn. Wordt ongetwijfeld vervolgd.

In dit tijdschrift trouwens een leuk artikel van een kleiduifschutter. Daarnaast kijken we ook reikhalzend uit naar de 3de editie van de FROS-biatlon in het gemeentepark van Schoten, op zaterdag 11 mei (meer info: www.frosbiatlon.be)!

Tot slot wil ik vragen om jullie geldigverklaringen en hernieuwingen tijdig (lees: ten laatste één maand voor de vervaldatum van de licentie) aan FROS te bezorgen. Vaak is het een vergetelheid waardoor aanvragen te laat toekomen en daardoor onnodige administratie of zelfs intrekking tot gevolg hebben.

Prettig (paas)verlof, veel leesplezier en een zalig Pasen.

Gunther Herregodts

Sig P226

the next best thing

Peter Vandenbussche

I. Inleiding

"The next best thing". Dat klinkt natuurlijk niet zo heel positief. Het doet denken aan 'tweede keus'. Maar dat was hij eigenlijk ook, die SIG-Sauer P226, voor het Amerikaanse leger in de 80'er jaren, toen de fabrikant genoeg moest nemen met een tweede podiumplaats naast de nr. 1, die Italiaanse Beretta 92FS. Dat speelde zich af tijdens die jaren durende selectie voor een opvolger van de legendarische Colt I911 als standard side arm voor de Amerikaanse soldaat. En dat SIG Sauer die historische nederlaag na meer dan 30 jaar rechtzette, wist u ondertussen ook al. Met de SIG P320 werd de Beretta begin 2017 bedankt voor bewezen diensten. Dat beschreven we allemaal uitvoerig in een vorige editie van Wapenbelevissen². En al hoewel we niet in herhaling gaan vallen, moet het gezegd dat we het wapen niet kunnen bespreken, zonder her en der naar zijn verleden te blijven verwijzen. Waarmee dit artikel eigenlijk naadloos aansluit bij de vorige bijdrage van onze hand.

1 <https://sigsauger.de/>

2 https://www.fros.be/sites/default/files/fros-tijdschrift_2018-03.pdf

Die Geschichte SIG Sauer³

Dat SIG Sauer niet zomaar een brand name is, weten vele wapenliefhebbers. Het is meteen ook een kwaliteitslabel en het bestaat in die samenstelling ondertussen al meer dan 40 jaar. We schrijven 'in die samenstelling', omdat het SIG Sauer zoals we het hier bespreken immers zijn rijke geschiedenis vindt in twee onderscheiden fabrikanten, het Zwitserse SIG, of te wel Schweizerische Industrie Gesellschaft⁴ enerzijds en het voormalig Oost-Duitse J.P. Sauer & Sohn anderzijds, beiden vanzelfsprekend met hun geheel eigen voorgeschiedenis. De geschiedenis van de eerste gaat terug tot medio 19e eeuw, die van de tweede tot het midden van de 18e eeuw, in Suhl Thüringen. We gaan vanzelfsprekend die hele weg in deze bijdrage niet opnieuw afleggen, maar weet dat SIG medio 70'er jaren besloot om samen met J.P. Sauer en Sohn⁵ een platform op te zetten voor de fabricage van een geheel nieuw pistool. In 2000 stootte SIG Holding⁶ haar wapenafdeling trouwens af en ging het zich (verder) concentreren op het maken van... drankverpakkingen⁷. Daartussen zijn er nog ettelijke verschuivingen en corporate reorganizations geweest waarvan we u de details, wegens volstrekt irrelevant, gaan besparen.

Sauer

Hoewel Sauer zich voor het overgrote deel van zijn geschiedenis had geconcentreerd op de fabricage van high-end bolt action wapens (meestal voor de jacht⁸ en dat nog steeds doet), is haar geschiedenis als handvuurwapen fabrikant veeleer summier samen te vatten in dit voorwerp, de Sauer 38h.

Een compact pistool ontworpen in het heetst van de commerciële competitie met grote Duitsers die luisteren naar de namen Mauser en Walther. Het pistool kwam in 1938 op de markt, maar tegen dat Sauer zijn product goed en wel in de etalage kon leggen voor de civiele eindgebruiker was er alweer die ellendige kleine man met de al even kleine snor die roet in het eten strooide, waardoor in de praktijk heel wat van deze Sauer 38h pistolen hun weg vonden naar de holsters van politiemensen en menig Nazi-officier. De Sauer 38h heeft op het eerste zicht vooral veel weg van die veel beroemder Duitser, de Walther PP(K), maar is voor de meesten onder ons, onbemand wegens volstrekt onbekend. En eigenlijk is dat een beetje spijtig want dit pistooltje heeft een aantal features die voor die tijd behoorlijk vooruitstrevend waren en relevant zullen blijven. Niet alleen was er de ingebouwde hamer (de 'h' staat voor 'hahn'), een eigenschap die de als maar populairder wordende 'striker-fire' pistolen vandaag ook kenmerkt.

³ <https://www.sigsauer.com/company/history/>

⁴ <https://www.sig.biz/>

⁵ <https://www.sauer.de/index.php?id=sauer&lang=en>

⁶ https://de.wikipedia.org/wiki/SIG_Combibloc_Group

⁷ <https://www.sig.biz/>

⁸ <https://www.sauer.de/en/products/bolt-action-rifles/s-101/sauer-101-artemis/features.html>

Maar bovenal was er die unieke 'cocking/decocking lever'. De grote pal op de linkerkzijde van het wapen ter hoogte van de trekker is geen sledevangpal, maar wel een hendel om de hamer te kunnen ontspannen én opspannen! En hoewel het opspannen van de hamer via dergelijke hendel geen toepassing meer kent, is de andere functionaliteit (ontspannen) wel een inspirerende functionaliteit gebleven.

SIG

SIG of moeten we zeggen SWF (Schweizerische Waggon Fabrik) op zijn beurt had al wel wat geschiedenis geschreven met de productie van ... treinwagons en gooide zich medio 19e eeuw ook op de markt van small arms, kleine vuurwapens dus. De Zwitserse onderneming stapte immers in de competitie met andere fabrikanten voor de levering van standaard geweren voor het Zwitserse leger. In 1864 was het zo ver. Hun Prelaz-Burnand, zwart-poeder geweer haalde het en 30.000 exemplaren ervan vonden er vanaf dan hun weg naar de Zwitserse militie.

Op het vlak van noemenswaardige handvuurwapens was het evenwel wachten tot na de 2e wereldoorlog. In 1949 werd de zogenaamde P49 gekozen als standard side-arm voor datzelfde Zwitserse leger. Dat model zegt velen wellicht niets, maar ging naderhand wel roemrijker de wapengeschiedenis in als de SIG 210. Om de Jeremy Clarcksons van deze wereld even te parafraseren: some say,.. the best pistol ever conceived. Of dat nog steeds het geval is, laten we geheel in het midden, want elke generatie heeft zo zijn in superlatieven gehulde mechanische 'helden' van het moment.

Maar de eerlijkheid gebiedt te zeggen dat ik het wapen enkele jaren eens mocht bezigen, en toegegeven, ver van de werkelijkheid ligt die boutse bewering niet. Geheel in de traditie van Zwitserse uurwerken. De prijs is dan ook navenant. Of het, het beste pistool ooit gemaakt is, valt te bediscussiëren, dat het een van de elegantste der 'klassiekers' is, staat alvast buiten kijf. Jawel, er bestaat zoiets als objectieve schoonheid, ook al is ze in deze niet natuurlijk.

De P49 kwam aanvankelijk ook in een apart kaliber op de markt, een 7,65x21mm flessenhals patroon, ook wel bekend als de 7,65 Luger⁹, reeds in 1898 ontworpen door Georg Luger en Hugo Borchardt. Er bestaat immers ook een 7,65BR, Browning dus. Daarnaast werd hij ook gewoon in het veel toegankelijker 9mm Luger uitgevoerd, alsook in .22LR.

9 https://en.wikipedia.org/wiki/7.65x21mm_Parabellum

Kernfusie

Dat zoveel wapenkennis gecombineerd tot een reactionaire fusie zou leiden die nog lang een commercieel succesvolle fall-out zou genereren, stond in de sterren geschreven. Medio jaren 70 was het dus zover. Beide fabrikanten gingen een samenwerkingsverband aan voor de ontwikkeling van een nieuw pistool ter vervanging van de M49. Het resultaat was deze SIG Sauer P220. Naast de voor die tijd moderne, innovatieve looks, was het vooral de binnenkant die telde.

SIG Sauer Systeem

Het wapen had immers het zogenaamde SIG Sauer systeem. Dat had alles met de vergrendeling van het wapen te maken. Geheel nieuw was het niet, want het bouwde voort op de bestaande kennis van de heren John Moses Browning en Charles Petter. Die laatste, een voormalig kapitein van het Franse Légion étrangère tijdens Den Grooten Oorlog, was trouwens de ontwerper van het Pistolet automatique modèle 1935 de voorloper van de P49.

Dat in 1937 in productie genomen 'pistolet' zouden de Fransen inzetten tegen het Duitse wapengeweld dat niet veel later zou volgen. Je moet wel van kwade wil zijn om er geen grote trekken van de latere P49/SIG210 in te herkennen.

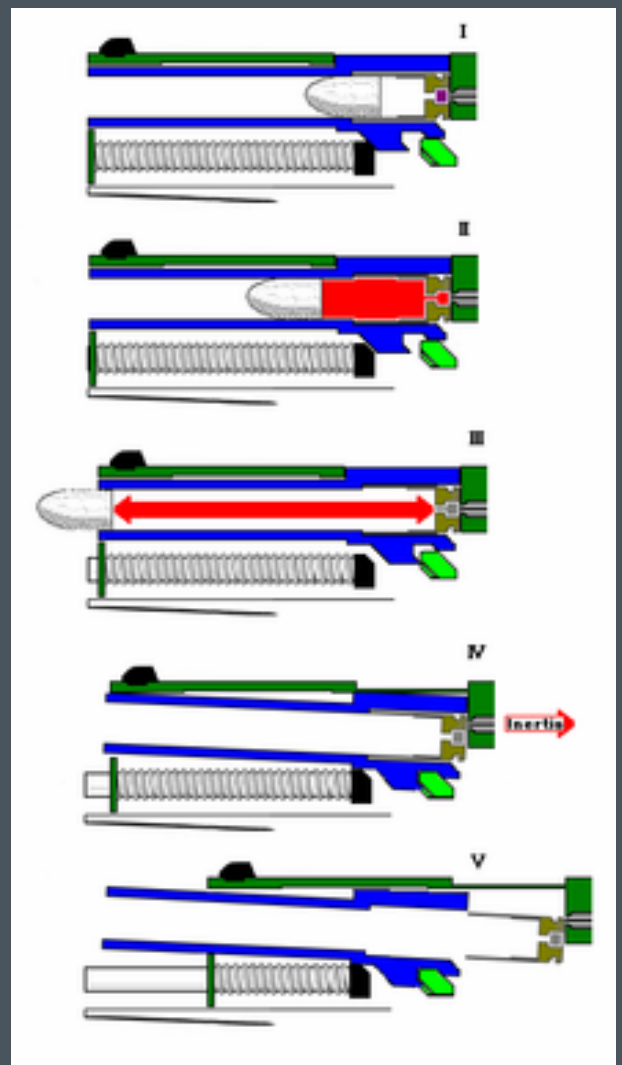
The Godfather approved

Die Pistolet 1935 bouwde op zijn beurt voort op een design van hoe kan het ander John M. Browning, the Godfather van de moderne pistolen. Dat die Godfather omni-present was en bleef, bewijst het feit dat een op een P220 gelijkend pistool dat SIG Sauer system integreerde in 1977, de groot frame Browning BDA[®] (Browning Double Action) was. Geheel toevallig Made in Germany, by SIG Sauer. Tiens... Een kleiner BDA in kaliber .380ACP werd voor Browning gemaakt door – jawel – de latere aartsrivaal van SIG Sauer, Beretta. Wat er de precieze reden voor is dat Browning andermans product in de Amerikaanse etalage plaatste, is niet duidelijk. Vermoed kan worden dat het proeve van totaal nieuw concept wellicht makkelijker zou aanslaan in the States als er een bekende naam op kleeft.

Maar dus dat SIG Sauer vergrendel-systeem. Wel, as pictures speak louder than words, volstaat het gewoon naar de afbeelding hiernaast te kijken die de werking ervan prima illustreert.

De variatie op het Browning/Petter systeem zit hem vooral in het gegeven dat er niet langer nokken boven de loop en overeenstemmende uitsparingen in de slede werden gebruikt om het geheel te 'locken' eens slede en loop terug in gealigneerde positie schuiven. En de pin van de sledevangpal diende niet langer om de loop vast te houden. In plaats daarvan kwam een zogenaamde locking block die de loop schuin naar beneden laat schuiven tot het nuttige point of return van de slede.

En dat betrouwbaar en precies systeem is wat telt en dat hadden ze dus bij SIG Sauer prima voor mekaar gekregen. En dat het systeem menige bekende volgers kent, zullen o.a. ook de Glock fans weten. Los van de markeringen die het merk verraden, zijn de gelijkenissen tussen SIG Sauer en Glock lopen vrij treffend.

Dat het oudere Browning Petter systeem werd 'verbeterd' – of aangepast – door SIG Sauer, wil trouwens helemaal niet zeggen, dat het is afgeschreven, want het vindt bijvoorbeeld nog steeds zijn toepassing in de gekende CZ 75 gebaseerde pistool-platformen. En geen kat die twijfelt aan de betrouwbaarheid daarvan.

Tot zover de zogenaamde tech specs want die laten ons eigenlijk grotendeels koud. U bent natuurlijk vooral geïnteresseerd in die SIG P226. Wel, net zoals onze geschiedschrijving cijfertjes logisch laat evolueren, was dat niet echt anders voor de product markering van de directe opvolger van de P220.

II. Looks – uitvoering – safety & handling

Looks – uitvoering

De P226 die we hier bespreken is een wapen in de Classic Line 9mm Luger uitvoering. Het is vanzelfsprekend her en der aangepast door de jaren heen, maar hij ligt nog steeds zeer dichtbij het allereerste P226 pistool dat het levenslicht zag in de jaren 80. Aan de hand van het serienummer zou hij ergens medio jaren 2000 in de SIG Sauer fabriek in Eckernförde in het hoge noorden van Duitsland zijn gemaakt. Dat verklaart meteen waarom het wapen niet is voorzien van een Picatinny-rail. Net zoals we zagen bij de Beretta 92 series, was het op een gegeven moment voor fabrikanten van al enige tijd ontworpen wapens, een must - of is het bon ton - om er wat 'tactische adapties' aan toe te voegen. Hoewel zo'n rail geen rocket science is, doet het er aloude concepten op slag veel innovatiever uitzien. Een beetje te vergelijken met het plaatsen van moderne – vaak ridicule – after market velgen op een 25 jaar oude BMW. En net zoals dat vaak (rand-)stedelijk fenomeen ook niet altijd tot de meest fraaie resultaten leidt, geldt dat m.i. ook voor de huidige versies. Dat heeft m.i. alles te maken met de verhoudingen.

De P226 heeft al een vrij hoog frame en slede. De combinatie ervan doet het wapen er behoorlijk geblokt uitzien. Dat is prima, want dat past bij dat 'stoere Duitser cachet', dat de kwaliteit moet accentueren. Alleen maakt die bijkomende rail er m.i. veeleer een Hängebauchschwein van, zeker in de LDC II - versie¹. En dat is ook vrij logisch, omdat het initiële design en de elegantie ervan wordt doorbroken. En dat geldt net zo voor de Beretta 92AI².

Vanaf de 3^e generatie Glock werd de rail ook toegevoegd, alleen gaat die bij dat pistool prima op in het initiële design, meer nog, het wapen zag ervan dan af al beter uit. Dat is tenminste als men überhaupt fan is van het design. Wat er ook van zij, die stomme rail verandert gelukkig niets aan de overige kwaliteiten van dergelijke wapens. Alleen, voor wie het echt niet hoeft... er is geen keus meer, want de huidige catalogoog staat er vol van. Toch een minpuntje daar, want de Italianen respecteerden dat initiële design wel. Het origineel is ook nog steeds te koop.

¹ <https://sigsauer.de/p226/>

² <http://www.beretta.com/en-us/92-ai/>

.357SIG

De Classic line in 9mm dus. Een non-nonse pistool, dat het dichtst aanleunt bij het initiële fel beproefde concept. Concept dat aanvankelijk bestemd was om te worden uitgevoerd in 9mm Luger ook wel bekend 9x19 Parabellum. Naderhand werd hij ook in zwaardere en lichtere ladingen uitgebracht, meer bepaald .40 S&W, .357 SIG, en .22 Long Rifle. De .40S&W is in wezen een 10mm patroon¹³ die destijds door Smith & Wesson werd ontwikkeld om tegemoet te komen aan de eisen van menig ordehandhaver die de zogenaamde stopping power van het 9mm patroon maar niets vond, maar die tegelijk niet al te veel wilde inboeten op patrooncapaciteit. De .357SIG is evenwel zondermeer het vreemde eendje in de bijt. Een concept dat - de naam verradt het al - door SIG (in samenwerking met het Amerikaanse Federal Premium Ammunition) op de markt was gebracht medio jaren 90 van de vorige eeuw. Hij was technisch een .40 aan de nek toegenepen om er een .357 inch of 9,07 mm kop op te laten passen. Het is een vrij krachtig patroon die het midden moet houden tussen de veeleer gematigde 9mm PARA en de soms te onprecies (lagere mondingssnelheid) bevonden 10mm van S&W. Aangezien de .357SIG een hoge mondingssnelheid heeft, wordt het ook beschouwd als een heel precies patroon. Omdat het kaliber een beperkt gebruik kent, is de prijs per patroon er dan ook naar. Commercieel, t.t.z. voor het grote publiek, is het voor zover ik weet dus een flop.

¹³ Niet te verwarren met de krachtige full-lentgh '10mm auto' (in die woord-samenstelling een patroon ontwikkeld door Jeff Cooper in 1983) We schrijven in die woord-samenstelling omdat sommige lezers er wellicht van uitgaan dat er maar 1 '10mm' is. Wel, dat is niet het geval. Zoals er ook meerdere 9mm types zijn (bv 9x17, 9x18 Makarov, 9x19 of 9x21), zo bestaat er naast de 10mm Auto dus ook een .40 S&W die ook een 10mm is.

Safety & handling

De 'veiligheid' concentreert zich anders dan vele andere pistolen niet op de slede, dan wel op het frame en dan nog wel op een iet wat vreemde locatie, die van de Sauer 38h. Intuïtief zou je immers denken dat de grote pal links, de sledevangpal is. Dat is even anders. Doorgaans bevindt zich de veiligheidspal immers achter die sledevangpal. Hier is dat net omgekeerd.

De naar beneden beweegbare pal is dus dat befaamde restant van de 38h, een decocking pal. De opgespannen hamer kan dus veilig worden ontgrendeld door de hendel gewoon naar beneden te halen. Zoals hiervoor gezegd, wil het omgekeerde niet zeggen dat men de hamer opspant. Dat kan mechanisch niet (meer) omdat de P226 een externe hamer heeft. Maar dat het een decocking pal alleen betreft, maakt dat de P226 eigenlijk geen klassieke veiligheid heeft om het wapen te vergrendelen ook bij ontspannen hamer. Het blijft immers een dubbel action pistool.

Het wapen heeft ook geen laderveiligheid, net zoals zijn grote concurrent, de Beretta 92. We wezen er in onze vorige bijdrage al op dat zulks wellicht vooral met het militaire lastenboek had te maken. Een vuurwapen in combat situaties moet altijd functioneren, desnoods

zonder magazijn. Dat klinkt logisch voor die doeleinden, maar voor de sport- of recreatieve schutter doet het er eigenlijk niet toe. Het veilig hanteren van een wapen, houdt sowieso in dat men de kamer controleert en dat de lader wordt verwijderd.

Of een 'veiligheidpal/decocking pal' nu voor of achter de sledevangpal staat, heeft geen impact op de inherente veiligheid van een wapen, het is een kwestie van gewoonte. En ja, de SIG Sauer wijkt hier af van het gros van alle andere klassieke vuurwapens. Maar evengoed zijn vele moderne striker-fire pistolen uitgerust met nog minder palen en knoppen. Een Glock heeft bijvoorbeeld gewoon een sledevangpal. Van een veiligheidspal, laat staan ontspanpal of hendel is al helemaal geen sprake.

De grip is out of the box prima. De textuur is zowel op zijkant als op de achterkant aangebracht. Het wapen klikt prima vast in de hand. En daarbovenop – maar dat hangt van handpalm tot handpalm af – sluit de greep perfect aan bij de hand. Hier geen diepe rug of zogenaamde beavertail. Dat laatste is trouwens ook volstrekt overbodig gelet op de hoge bore axis verhouding (zie verder)

III. Versies – productgamma

Die zijn er in groten getale. We gaan ze niet in detail bespreken want alles kan gewoon op de website van de fabrikant¹⁴ worden gevonden. Maar, zoals eerder gezegd, de versie hier besproken, behoort niet meer tot het gamma. 't Is te zeggen zonder die redundante rail.

De 226 zelf is slechts één van een hele serie modellen met nummers die op- en aflopen. Zoals vaak heeft een standaard pistool een klein broertje. Hier is dat niet anders. De serie 229 is de compacte versie van de 226.

Daarnaast zijn er de in de US immens populaire concealed carry schiettuigen onder de nummers P290, P238 en P938 en P365. In de lijn van kleine handvuurwapens zit ook de P232 (hiernaast). Zonder meer een soort kloon van de Walther PPK. Er is uiteraard ook nog de P220 en dat is zoals eerder vermeld, waarmee het allemaal begon. Alleen, lijkt die nog maar weinig op het origineel. Behalve dan het kaliber, .45ACP¹⁵, is er eigenlijk helemaal geen gelijkenis meer. De P220 – X-SIX zoals hij vandaag heet, is dan ook meer een groot kaliber precisiewapen. Met zijn bijna 1300 gram ne fameuze Gust, zoals we in't beschoft Vloms zeggen. En met zijn 15,2 cm lange loop een wapen dat zonder twijfel een geoefende pols vraagt. En SIG Sauer zou geen wapenfabrikant zijn, mocht er ook geen obligate I911¹⁶ in het aanbod opduiken.

¹⁴ <https://sigsauger.de/p226/>

¹⁵ Er zijn ook wisselloopsystemen in 9mm Para en .22LR verkrijgbaar

¹⁶ <https://sigsauger.de/I911-I/>

US Army contractor

En zoals velen onder de lezers weten, heeft SIG-Sauer, rechtgezet wat het meende te moeten rechtzetten. Haar reputatie t.o.v. Beretta. De Duitse Zwitsers of Zwitserse Duitsers zagen immers in de 80'er jaren de trofee voor meest geschikte wapen voor het Amerikaanse leger in de finale aan hun neus voorbij gaan.

We hebben er in onze vorige bijdrage al op gewezen dat zulks nooit helemaal alleen met de kwaliteit van de onderliggende goederen heeft te maken. Total cost/pistol, service contract, werkgelegenheid usw. spelen in die (politieke) keuze een niet onaanzienlijke rol. Maar meer dan 30 jaar later zijn de kaarten anders geschud. Wat zonder meer ook heeft meegespeeld is het feit dat SIG Sauer ondertussen ook al enige jaren over een fabriek beschikt in de staat New Hampshire, in het stadje Exeter¹⁷ in het Noord-Oosten van de VS. Dat die vestiging van SIG Sauer niet onbelangrijk is, blijkt uit het feit dat de zetel in Duitsland zelf de afgelopen jaren heel sterk is verschaald tot een kleine manufactuur, en dat 90% van de profits van SIG Sauer in de US worden gehaald. Een fabrikant zou voor minder het epicentrum van zijn activiteiten delocaliseren. En er wordt daar wel wat meer in mekaar gestoken dan handvuurwapens. SIG Sauer heeft inmiddels ook een prima reputatie opgebouwd in de fabricage van America's favorite rifle/carbine, de AR-stijl wapens.

Ondertussen in Duitsland oogt het plaatje dus bescheidener. Het is dan ook niet uitzonderlijk dat SIG Sauers die zelfs op de EU markt worden gegooid ook wel eens in de US zijn vervaardigd. Nu ja, dat is allemaal niet zo vreemd. Autofabrikanten als BMW en Mercedes laten hun zware SUV's bij voorkeur in mekaar prutsen waar de afzetmarkt het grootst is. Een BMW X5 bv. is een Duitse van wagen van ontwerp, maar daar stopt het Germaanse plaatje eigenlijk. Dat heet globalisering. Wat ooit de locatie van fabricage een handelsmerk was, is dat al lang niet meer. En niet alle fabrikanten hanteren een tag line zoals bv. Henry Rifels¹⁸ die gebruikt "Made in America or not made at all". Het klinkt als een tweet van nonkel Donald.

¹⁷ <https://www.youtube.com/watch?v=jJFFcPdf2AQ>

¹⁸ <https://www.henryusa.com/>

Maar het besproken schiettuig in kwestie is dus nog het origineel. Of dat nu een garantie is voor betere kwaliteit dan een versie die in de US wordt in mekaar gestoken, laten we in het midden. De Duitsers hebben traditioneel de neiging om hun visie en kwaliteitsnormen over de grens duidelijk te maken. We gaan er dan ook van uit dat, dat hier niet anders is. Het gros van de schiettuigen zijn massa-productie en die draait op moderne machines. En daarvan is het al gelijk waar die gelokaliseerd zijn. Trouwens ons eigen FN Herstal, is ook maar een schaduw van wat het ooit was in de regio Luik. Ook daar is de primaire markt de US. En dus betekent dat ook dat fabricage van massa-productie schiettuigen andere oorden opzoekt. Wat niet noodzakelijk mee verhuist, is de expertise en het craftmanship om uitzonderlijk mechanische superieur afgewerkte hoogstandjes in te maken. En dat verklaart waarom er ook nog in België wapens worden gemaakt.

Plastics

Merk op dat SIG Sauer bovengemiddeld veel blijft vasthouden aan de originele materiaal keuzes, t.t.z. staal en/of aluminium. Dat is heel anders dan de grote Duitse concurrent en marktleider Heckler & Koch dat, net zoals het Oostenrijkse Glock, al enige tijd quasi exclusief de kaart van plastics heeft getrokken voor de fabricage van de overgrote meerderheid van het aanbod. SIG Sauer daarentegen, heeft het met die P320 en P290 en SP2022 zo ongeveer gehad met polymeer. M.u.v. de 320, zijn alle wapens die er voor de fabrikant toe doen, allemaal uit metaal vervaardigd. En persoonlijk blijft dat onze voorkeur wegdragen. Zeker wanneer de prijs een belangrijke rol speelt. H&K, en dat is gelukkig anders voor Glock of CZ, kan o.i. niet van die perceptie af dat ze hun plastics veel te duur verkopen, waardoor het gros van de sportschutters – volledig terecht – een Glock of CZ koopt.

IV. Onderhoud

En opnieuw keren we even terug naar het prille begin van dit wapen. De scherpe militaire competitie waarin SIG Sauer was verzeild geraakt medio jaren 80, werd zonder meer ook uitgevochten tijdens de field strip proef. En hoewel de afbeelding hierboven veel verregaander demontage weergeeft (occasie-wapens behoeven immers een heel grondige check en kuisbeurt), durven we uit de eigen ervaring stellen dat de Beretta het terecht heeft gehaald van de SIG Sauer.

Geen haar op onze nog gelukkig voldoende weelderig begroeide kruin, denkt eraan de uittening van de P226 moeilijk te vinden. Maar quasi niets kan boven de simplicité die de 92-serie van de Italianen kenmerkt. Waarom we dat zeggen? Heel simpel, de Beretta behoeft niet het helemaal naar achteren trekken (en aldaar best te locken) van de slede om de vergrendelpal te kunnen roteren. Bij SIG Sauer is de uitsparing in de slede om die pal te laten roteren helemaal vooraan de slede aangebracht.

Bij een 92 is er helemaal geen uitsparing nodig. Een knopje ingedrukt houden aan de andere kant van het frame, ... en draaien maar. Is dat erg allemaal, voor u als sport- of recreatieve schutter? Allerm minst, maar we kunnen ons wel inbeelden dat met een lastenboek dat bedoeld was om ook grootste lomperiken met schiettuigen in combat omstandigheden te laten omgaan, dat nu eenmaal iets is dat in het voordeel van Beretta heeft gespeeld. Eenvoud. Daar komt m.i. bij dat die sledevangpal door zijn positie ver achteraan het wapen en wat ingegraven in het handvat, een heel andere manipulatie van het pistool vereist, dan veel wapenbezitters intuïtief aanvoelen. Bovendien zit er in dit model een wel bijzonder krachtige veer. Ook dat faciliteert de snelle uiteennamen niet bepaald. Maar we gaan deze minpunten geenszins gebruiken om het wapen weg te zetten als 'onhandelbaar'. Het is gewoon wat minder praktisch. Voor het overige is er weinig verschil te merken. Veer en loop verwijderen zijn een makkie. En voor wie het soms liever wat grondiger aanpakt is er ook de verwijdering van de locking block. Het goede is dat die überhaupt kan verwijderd worden. Het minder goede is dat zulks toch wel wat stroef gedraai aan de vergrendelpal behoeft om die block vrij te maken. Dat heeft alles te maken met een speciale veer die behoorlijk stevig duwt op de pal. Maar het gaat, en dergelijke procedure vereist gewoon herhaling. En eens de locking block uit de weg, ligt een andere weg open om nog veel meer onderdelen vrij makkelijk te verwijderen voor een grondiger reiniging.

En wie daar allemaal zelf niet wil aan beginnen, die kan gewoon zijn onderhoud uitbesteden. Dat doet u met uw wagen wellicht ook.

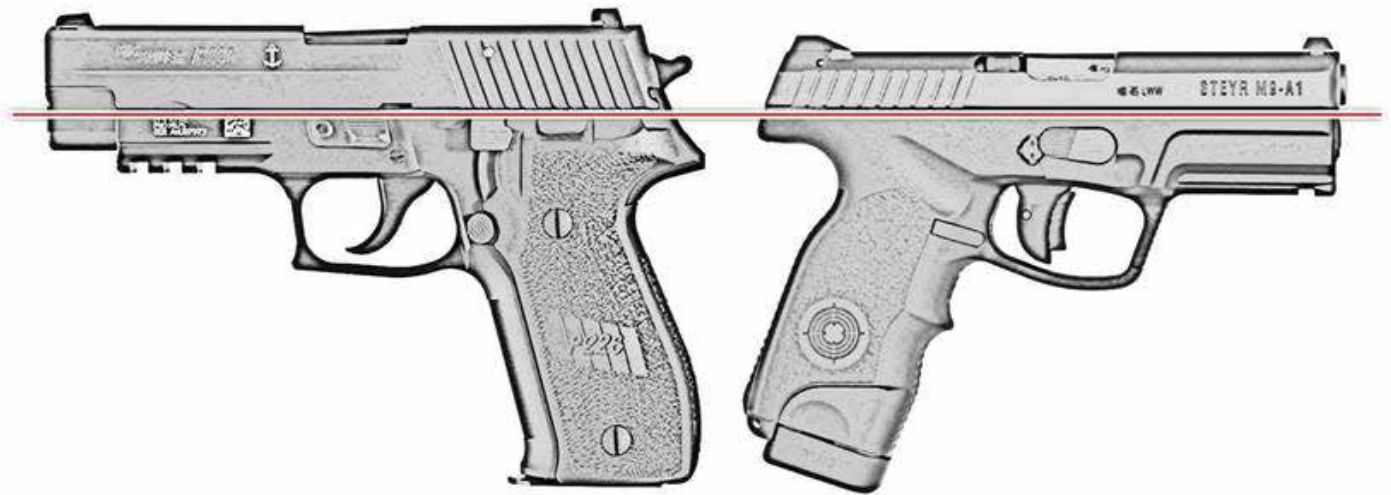

V. Schietervaring

Zonder meer het hoogtepunt van de eerste indrukken, is natuurlijk de concrete schietervaring. Steevast een ietwat stresserende, want spannende belevenis. Gaat het ding goed functioneren? Zal de miklijn aansluiten bij de inslag. Hoe zit het met die trekkerdruk in de praktijk? We hoeven u dat allemaal niet te vertellen, want het is ieders deel na de aanschaf van een nieuw en nog veel meer van een occasie-schiettuig. En dat bleek eigenlijk na de allereerste schoten met het wapen wel mee te vallen, tijdens de gebruikelijke eenhands/25meter test in onze favoriete schietstand te Machelen⁹. Het wapen is immers heel standaard en dat wil zeggen een trekkerdruk waaronder de liefhebbers van zuivere wedstrijd pistolen zouden bezwijken, een vizier dat zowaar – foei zeg – niet afstelbaar is... Redenen te over om de traditionele roosjesmelker in een zware geestenscrisis te storten. Niets van dat allemaal, want we steken onze voorkeur voor out of the box pistolen niet onder stoelen of banken. De ambitie wil dat de beste lat er een is die hoog is gelegen en dat is telkens zo wanneer men heel basic uitgevoerde vuurwapens naar de stand sleurt. Wat me bijzonder aanspreekt is het vizier van de P226. I.p.v. de obligate 3 dots, heeft dit wapen eigenlijk een miklijn, in de meest letterlijke betekenis van het woord. De witte keep en korrel moeten gewoon perfect in mekaars verlengde liggen, waarbij het witte korrelblokje gewoon bovenop het keepblokje moeten worden geplaatst om een perfect voorspelbaar resultaat te bereiken. Iets gelijkaardig vinden we op onze Glock terug, alleen is het daar een U-vormige keep. Variaties op gekende thema's, maar deze van de SIG Sauer bevalt me bovengemiddeld.

Pictures scaled to actual proportions.

Tenslotte nog iets over die trekkerdruk en de balans van het wapen. De eerste is dus zwaar, maar aangenaam nauwkeurig bij afdruk. Bovendien is travel voorafgaand aan het eigenlijke afdrukpunt, niet noemenswaardig. En de balans, wel die is zondermeer perfect. Zijn er dan geen downsides? Wellicht wel en dan vooral voor de beoefenaars van de dynamische disciplines. Een P226 en varianten hebben standaard een vrij hoge miklijn. Of zoals ze dat in de States zeggen: a high bore axis. Die bore axis is niet meer dan het centrum van de loop, in relatie tot de hand. We zeggen het met een beeld:

Of nog anders, wapens met een hoge bore axis hebben doorgaans een miklijn die wat hoger boven de hand zweeft. Kortom 'hoge' pistolen. En die hebben niet zelden het kenmerk om een hogere rotatie in de hand uit te lokken, iets wat practical shooters proberen te mijden als de pest. Laag, lager, laagst is daar dan ook vaak het motto.

Door het zelfs standaard vrij compacte design in combinatie met de bijna volledige rails waarover de slede beweegt, is de opslag van het wapen geenszins extreem of anderszins onaangenaam. Bovendien valt het sterk op hoe weinig speling er tussen frame en slede zit. Alles past als gesmeerd over mekaar, je voelt de inherente precisie van de stukken en rammelen doet er niets. Made in Germany zoals we dat (mogen) verwachten.

VI. Prijs/kwaliteit

Kwaliteit eisen, is kwaliteit betalen. SIG Sauers don't come cheap. Nieuw althans. Voor de actuele versie van dit wapen betaal je al gauw tussen de € 1150 en € 1250. Dat is geen zakgeld voor de meesten onder ons. Maar met die prijszetting wijkt het wapen nauwelijks af van wat de concurrentie vraagt voor full metal wapens. En o.i. krijg je waar voor je geld. Maar, dit bedrag is voor een standaard pistool. De match-grade versions van dit type wapen, komen behoorlijk hoger uit. Niet alleen is de finish (bv full stainless steel) daarvoor een verklaring, maar gewoon ook het publiek dat bereid is om veel sollen te laten rollen voor een topwapen. En dat is volstrekt normaal, want wie de markt van de zogenaamde Olympische klein kaliber matchwapens afschuimt, zal ook niet ver lopen met € 1000. De besproken versie is een prima occasie. En zoals met alles, staat het vrij stevig te onderhandelen, waardoor we op een fractie van de nieuwprijs uitkwamen. And that has put a huge smile on our face.

VII. Conclusie

De SIG Sauer heeft dan wel niet de allures van de Beretta 92 series. Hij heeft sinds dat verlies in de militaire competitie voor het US Military side arm altijd wel een beetje een leven geleid in de schaduw van.... Hoewel het merk ook wel zijn deel aan product placement on the movie scene heeft opgeëst, is hij nooit bij het brede, ook het niet-schietende publiek, befaamd geworden, zoals Walther (met de PPK) of Beretta dat voor mekaar hebben gekregen. Het bleef altijd wel the next best thing, zeker aan de overkant van de plas. Dat is wel betreurenswaardig want het pistool verdient beter. De producten van SIG Sauer hebben evenwel vooral faam verworven door wat echt telt, nl. de inherente kwaliteiten ervan. Het besproken model is bovenal een *perfect everything you need and nothing you don't* – pistool, zoals we het graag hebben. Het ziet er goed uit, ligt prima in balans, heeft goede schietkwaliteiten, is nauwkeurig afgewerkt en dus is er geen reden om het over het hoofd te zien bij de keuze voor een goede 9mm. And on that bombshell...

SIG SAUER®

Dossier bijna klaar? Opsturen maar !

Bart Ulrichts

De schutter is er zich van bewust om zijn dossier op tijd op te sturen naar FROS. Het komt voor dat de schutter bij een 5 jaarlijkse hernieuwing het dossier grotendeels klaar heeft maar er ontbreekt nog een document of hij/zij komt nog niet aan voldoende schietbeurten.

We weten allemaal dat een dossier voor een 5 jaarlijkse hernieuwing **1 MAAND VOOR VERVALDATUM** binnen moet zijn op het bureau van FROS (Boomgaardstraat 22 /35, 2600 Berchem).

Aarzel dan zeker niet om het dossier al op te sturen naar FROS en het ontbrekend document nadien op te sturen. Als FROS al een groot gedeelte van de aanvraag heeft ontvangen is uw dossier al officieel binnen. Laat door middel van een begeleidend schrijven aan FROS weten dat u dan nadien nog een document zal opsturen. Dit kan ook van toepassing zijn als u een aanvraag binnen brengt voor een geldigverklaring, definitieve licentie, voorlopige licentie.

LET OP: dit is geen gebruikelijke werkmethode, FROS krijgt uiteraard graag een dossier volledig én op tijd aan, maar deze methode kan de schutter ten goede komen zodat zijn licentie niet wordt ingetrokken als zijn dossier te laat toekomt op FROS.

NUTTIG OM TE WETEN: de schutter heeft steeds 12 maanden de tijd om de benodigde schietbeurten te behalen. Indien nodig kan de schutter de 12de maand gebruiken -tot de dag voor de vervaldatum van de sportschutterslicentie- om aan minstens 12 schietbeurten te komen, wanneer het dossier reeds ten laatste een maand op voorhand bij FROS ligt.

Hete zomer?

Brandgevaar op de stand!

Dries Schevenels

De zomer van 2018 bracht enkele schutters in een moeilijk parket aangezien zij gewoonlijk gaan schieten op schietstanden die buiten gelegen zijn.

Door een hete, droge zomerperiode is er vaak kans op brandgevaar, waardoor de schietstand moet sluiten en de schutters onmogelijk schietbeurten kunnen bekomen op deze schietstand.

Hou hier als schutter dus rekening mee dat u genoeg kan gaan schieten op andere momenten, zodat u niet alles 'last minute' moet inhalen tijdens de zomerperiode en zo voor verrassingen komt te staan. Men kan altijd op hulp rekenen van andere schietstanden (indoor) waar de schutter de resterende schietbeurten kan inhalen. Hiervoor kunnen ze in zo'n geval best contact opnemen met een andere schietclub in de buurt.

Vlaamse kleischutters

Daniel en Maria Vandendriessche Samijn

In het West Vlaamse Langemark worden we warm onthaald bij Daniel en Maria. Na een korte en gezellige babbel komen we al snel terecht bij de hobby 's van Daniel nl kleischietsen en beeldhouwen.

Kleischietsen een passie van Daniel en Maria

VKS: Hoe is de passie voor het kleischietsen ontstaan?

Daniel: Als jonge knaap van 16 jaar ging ik mee met vader jagen en af en toe mee naar de weide om kleis te schieten. Zo had ik de microbe van het schieten rap in mij en ging ik bijna wekelijks kleischietsen. Deze sport beoefen ik nu al 58 jaar. Door een werk ongeval was ik niet meer in staat om mee te gaan jagen en ben ik in 1969 volledig overgeschakeld naar het kleischietsen .

VKS: Wat betekent het kleischietsen voor u eigenlijk ?

Daniel: Voor mij en Maria is het kleischietsen onze wekelijkse uitstap. Dan maken we de verplaatsing naar de schietstand van de Moeren in Frankrijk, dit proberen we regelmatig te doen. Ik zelf vind het kleischietsen een uitdaging met als doel zoveel mogelijk Kleis kapot te schieten. In feite wil ik even sterk zijn zoals die machine die in de kelder verborgen zit. Dit is zeker niet makkelijk en wanneer het resultaat iets minder is dan krijg van Maria wel een tikje in de rug .

VKS: Is Kleischietsen gevaarlijk ?

Daniel: Voor mij is dit zeker geen gevaarlijke sport. Ik beoefen deze sport al 58 jaar en heb nog nooit een ongeval meegemaakt. Door mijn handicap kan ik niet volledig mee rond gaan op de stand maar ik kan wel rekenen op begrip van mede schutters, de stand uitbaters en zeker van Maria.

VKS: Kan je zomaar gaan kleischietsen ?

Daniel: Neen zomaar gaat dat niet. Men moet voldoen aan de wetgeving die voorzien is voor het kleischietsen en je moet in het bezit zijn van een sportschutters licentie. Om deze te bekomen moet je een examen afleggen zowel theoretisch als praktisch en daarna regelmatig gaan schieten om te voldoen aan de gevraagde voorwaarden.

Vks: Word je daar als Vlaamse schutter goed ontvangen en hoe is de sfeer ?

Daniel : De Vlaamse schutters worden op de stand van de moeren zeker goed ontvangen. Er is zelfs een goede vriendschaps band tussen de Vlaamse schutters en het bestuur van de schietstand.

VKS: Hoe verloopt het schieten dan ?

Daniel: De schutters schrijven zich in op het formulier aan de inschrijvingstafel en worden daarna uitgenodigd op de stand. Eenmaal op de stand en wanneer de toegewezen plaatsen zijn ingenomen word het reglement nauwkeurig opgevolgd. Er is er veel respect voor de mede schutter, hetgeen belangrijk is voor de concentratie van de collega schutter. Iedereen probeert zoveel mogelijk punten te scoren. Een reeks bestaat uit 25 kleis. Wanneer je er eentje kapot schiet krijgt je 1 punt en de punten worden opgetekend door de persoon die werd aangeduid door de club.

VKS: Na het schieten word er dan nog nagepraat?

Daniel: Na een rondje schieten word er zeker nog nagepraat over de schietbeurt en zeker over de gemiste Kleis. Dit hoort bij onze sport en het is belangrijk om met de vrienden nog eens samen te zijn.

VKS: Een aangename namiddag in de Moeren Frankrijk is wel leuk maar mis je geen schietstand in West Vlaanderen ?

Daniel: Ja dat missen we zeker.

VKS: Daniel we zien je nadenken.

Daniel: Vroeger waren er verschillende schietstanden in West Vlaanderen nl. Wytschate, Dikkebus, Moere, Koekelare, Komen en als laatste LO Reninge. Het is te begrijpen dat er niet zoveel vaste schietstanden meer zijn en dat de normen aan banden gelegd worden. Maar geen enkele schietstand waar men kan kleischietsen dat doet toch pijn aan het hart.

VKS: Hoe bekijk je dan het kleischietsen in de toekomst ?

Daniel: Zeker niet rooskleurig, als je de ouderdom bekijkt van de huidige schutters dan merkt je dat er weinig jonge mensen bij zijn en dat is zeker niet bevorderlijk voor onze sport. Maar geloof mij de interesse bij de jongeren om deze sport te beoefenen is zeker nog aanwezig maar de schietstand om kleis te schieten is er niet meer.

VKS: Ik dacht dat het kleischietsen toch een olympische sport was ? Als er geen schietstanden zijn waar kan je dan oefenen?

Goeie vraag, als je een oplossing vind laat het mij dan zo vlug mogelijk weten.

VKS: Daniel je hebt een hart dat klopt voor het kleischietsen maar je hebt nog een andere hobby kan je ons daar een woordje over zeggen?

Daniel: Inderdaad ik ben ook beeldhouwer, een hobby die ik ook al 35 jaar doe. Daar vul ik dan mijn dagen mee als ik niet op de schietstand sta.

VKS wenst Daniel en Maria nog veel schietplezier en nog veel aangename dagen .

VKS bedankt Daniel en Maria, het sympathieke paar uit Langemark voor de gezellige babbel en de aangename ontvangst.

Vlaamse Kleischutter
Campe Marc.

FROS BIATLON

AFWISSELEND LOPEN EN SCHIETEN,
GOED VOOR 6KM PURE FUN!

ZATERDAG

11.05.19

LOPEN - SCHIETEN - LOPEN - SCHIETEN - LOPEN - SCHIETEN - LOPEN

PARK SCHOTEN

6 WAVES OP BASIS VAN LEEFTIJD | VANAF 10 JAAR
MAX. 60 DEELNEMERS PER WAVE | ROLLING START

START EERSTE WAVE - 10U00
START LAATSTE WAVE - 15U30

DEELNAME: 10 EURO

INSCHRIJVEN: WWW.FROSBIATLON.BE | UITERLIJK 5 MEI

Roodrok en Lepelman
— WAPENHANDEL —

NIEUWE WAPENHANDEL

Opbrakelsestraat 99, 9660 Opbrakel

Wapenhandel Roodrok en Lepelman bvba, erk.nr. 2/4/2018/00102

Iedereen kan bij ons terecht voor sport, jachtwapens, vrij verkrijgbare wapens en munitie. Ook om uw sportschutterslicentie / jachtverlof te behalen bent U bij ons aan het juiste adres.

Wij hebben ruime openingsuren, en voorzien U steeds met raad en advies.

Afspraken buiten de openingsuren kan U gewoon online maken via de website : (onder openingsuren)
www.roodrokenlepelman.be

Kenny : 0470221900

	Voormiddag	Namiddag
maandag	Op afspraak	13u - 19u
dinsdag	Op afspraak	13u - 19u
woensdag	Op afspraak	
donderdag	Op afspraak	13u - 19u
vrijdag	Op afspraak	13u - 19u
zaterdag	Doorlopend open van 10 u - 19u	

Geen toegang voor onbegeleide minderjarigen, wapens zijn enkel te verkrijgen door meerderjarigen mits het voorleggen van paspoort, en geldige vergunning en indien niet vrij verkrijgbaar.

TROPHY 2019

Waar: schietstand SAPO, Fort III te Borsbeek (plan www.sapo.be)

Wanneer: zaterdag, 25 mei 2019 (ter plaatse om 9 uur 30)

Wat: Discipline Paalschieten (ploegen van 4 tot 6 personen)

MAXIMUM AANTAL PLOEGEN : 30!!!

Inschrijving: enkel via e-mail guido.wuyts1@telenet.be (je krijgt een bevestigingsmail en een uitnodiging om te betalen op een rekeningnummer : 35 € per ploeg)

Toegelaten wapens en kalibers: VRIJ (STANDAARD of OPEN)

handvuurwapens in de volgende kalibers: 9 mm Para(bellum), .38 Spl, .40 S&W, .44 Special en .45 ACP (FMJ = volledig gemantelde of gecoate munitie – uitzondering Semi-jacket in .38 Spl – GEEN EXPANSIEVE MUNITIE dwz geen Hollow Point, geen Action, geen MEN QD 1, QD 2 of PEP, geen Lapua CEPP, geen RUAG, geen Geco Hexagon, enz.) GEEN MAGNUMKALIBERS, GEEN .38 SUPER!

Trofee voor de eerste drie ploegen.

Prijzen in natura:

Voor de winnende ploeg: ieder lid krijgt een waardevolle prijs uit het gamma van ASP

Trekking door het lot onder de deelnemers (winnaars zijn uitgesloten):
20 waardevolle prijzen uit het ASP-gamma en 30 prijzen (SAPO vzw)

Winchester Club & De Warmste Week

Sportschuttersvereniging Winchester Club steunde tijdens de "warmste week" de vzw Doggie House, een adoptievereniging voor straathonden in Portugal.

Als vuurwapens en meer specifiek het gebruik ervan, ergens in een of ander mediabericht opduikt is dit meestal in een negatieve context. Meestal wordt alles op één hoop gesmeten, alle schutters worden over dezelfde kam geschoren. Vuurwapens hebben maar één doel oorlog, moord, ellende.

Mensen met wapens zijn allemaal cowboys, terroristen, gevaarlijke zotten, ... altijd slecht, altijd negatief. Heel uitzonderlijk, wanneer een landgenoot nog eens een onverwachte olympische medaille uit zijn loop tovert bereikt onze sport nog eens de media op een positieve manier.

Natuurlijk vinden alle echte sportschutters dat ze een beetje oneerlijk en weinig genuanceerd behandeld worden en blijft het vechten tegen de bierkaai. In dat eeuwig durend gevecht om sportschutters toch eens in een beter daglicht te stellen besloot Winchester Club om mee te doen aan de welbekende 'Warmste Week' van Studio Brussel.

Dat de uitbaatster van de Winchester Club een hart voor dieren heeft is bekend, in het bezit zijnde van de gebruikelijke "neerhofdieren", 3 mini ezels, een mini paardje en 4 honden (1 adoptie uit Portugal en 1 adoptie uit Spanje), lag het goede doel voor de hand.

De vereniging Doggie House vzw zet zich in voor straathonden in Portugal. Er is de actieve ondersteuning van de werking van een plaatselijk hondenasiel (opvang, medische verzorging, sterilisatie, voeding, papierwerk, vliegreis, ...). Elke Euro die binnenkomt gaat zonder "afroming" naar die sukkelaars op vier poten.

Er werd besloten om zeepjes in de vorm van hondenpootjes en kluiven te verkopen. De zeepjes werden allemaal afzonderlijk verpakt en in geschenkverpakking aangeboden. Er waren pakketjes van 5 en 10 Euro beschikbaar. Aanvankelijk startte de verkoop eerder schoorvoetend maar met de verspreiding van de actie op facebook kwam alles in een stroomversnelling. De voorraad, waarvan we dachten dat we met het merendeel ons de volgende jaren zelf gingen wassen, slonk zienderogen en raakte uitgeput. In allerijl werden er nog sleutelhangers aangekocht en ook deze voorraad was snel verkocht. Een tweede zeepjesbestelling werd geplaatst om toch nog aan de vraag te kunnen voldoen.

Op Kerstavond verdubbelde Winchester Club de opbrengst van de verkoopactie en kon met enige trots en een goed gevoel 1.640 Euro overschrijven naar Doggie House vzw.

Een druppel op een hete plaat zowel voor het imago van sportschutters als voor de nood voor opvang van dieren in nood, maar "Niet geschoten is altijd mis".

www.winchesterclub.be - www.doggie-house.be